

Dubbel vouwen, gaatje prikken, touwtje erdoor

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

**DOWNLOAD
VERSIE**

Jaargang 1, nummer 1, Kerst 2020

Jaargang 1, Nummer 1,

*'Als ik rugbypalen zie
weet ik dat er beschaving
in de buurt is. Al is het
maar een dun laagje.'*

Hier had natuurlijk een heel mooi stukje kunnen te staan over hoe blij we zijn dat het nulnummer van Bier, Bloed & Modder zo positief is ontvangen door iedereen. Dat het massaal uit de, al dan niet gore toiletten en urinoirs van, clubhuizen verdween en in de grijpgrage handen van verwoede verzamelaars belandde. Dat het een ereplek heeft gekregen in de Prijzenkist van -C en dat Leo van H. spontaan zijn medewerking aanbood net als vele anderen. Ook de vele abonnementen en aanmelding van adverteerders en donateurs die ervoor gezorgd hebben dat het voortbestaan van Bier, Bloed & Modder gerealiseerd is hadden we hier zo trots als een hond met zeven lolly's kunnen neerpennen. Tja, en wat schrijf je verder nog in een voorwoord als nog niet eens het 0 nummer is uitgekomen? Nou, dat ik een heerlijke curry heb gegeten nadat ik de honden had uitgelaten bij 'Heuveltje op, Heuveltje af'. En ik weet niet hoe het jullie vergaat maar ik kan niet wachten tot Frankrijk op miraculeuze wijze toch nog de Six Nations gaat winnen.

Het mocht niet zover komen. Een tegenstander die wij zelfs met zijn allen in Rugby Nederland nog niet hebben kunnen tackelen kwam ertussen Weliswaar kregen alle clubs in Nederland 3 exemplaren toegestuurd om op te hangen, maar dat zullen weinig mensen gezien hebben.

Klachten, bedreigingen en betweterige opmerkingen op diverse sociale media laten we van onze brede voorwaartse ruggen afglijden en schuiven wij met onze zelfingenomen, ijdele driekwarters ego's terzijde. Bijdragen in de vorm van foto's, artikelen, suggesties enz zijn van harte welkom op onderstaande adressen want tenslotte is Bier, Bloed & Modder bedoeld als een clubblad voor alle rugbyers in Nederland. O ja, dit is een Kerstnummer. 'Maar er staat helemaal niets over Kerstmis is?' Ja, boeie!

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door redactiecollectief 'The Odd-Balls';

Doedelzak, Goof, Paper Cut, Shitski en Sjaanèdt

Medewerkers aan dit nummer: Marlon Paul Bruin, Kees Kok, Jan de Jong, Dalyn Montgomery, Shark, Wim Peperkamp et beaucoup des autres.

Tekening voorkant: Dalyn Montgomery

Op onze Facebookpagina vind je allee foto's uit
dit nummer: [https://www.facebook.com/The-
Odd-Balls](https://www.facebook.com/The-Odd-Balls)

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: The Odd-Balls, P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD
Melissant

RC Etten-Leur, opgericht 1971

She wore, she wore, she wore a yellow ribbon
She wore a yellow ribbon in the merry month of May
And if you ask her, why the fuck she wore it
She wore it for a REL-boy far far away
Far away, Far away, she wore it for a REL-boy far far away

She bore, she bore, she bore a bonny bastard
She bore a bonny bastard in the merry month of May
And if you ask her, why the fuck she bore it
She bore it for a REL-boy far far away
Far away, Far away, she bore it for a REL-boy far far away

She pushed, she pushed, she pushed a perumbalator
She pushed a perumbalator in the merry month of May
And if you ask her why she fuck she pushed it
She pushed it for a REL-boy far far away
Far away, Far away, she pushed it for a REL-boy far far away

Her fa, her fa, her father bought a shotgun
Her father bought a shotgun in the merry month of May
And then and then her father took his shotgun
Her father took his shotgun and he blew his balls away
Balls away, balls away, her father took his shotgun and he
shot his balls away

She knelled, she knelled, she knelled beside his graveyard
She knelled beside his graveyard in the merry month of May
And if you ask her, why the fuck she knelled there
She knelled there for a REL-boy far far away
Far away, Far away, she knelled there for a REL-boy far far away

Tekst en Melodie: Traditioneel Engels liedje uit de 17^e eeuw. In 1917 werd het door George A. Norton van een nieuwe tekst voorzien. Het lied werd bekend door de gelijknamige film met John Wayne uit 1949. Het werd al snel door verschillende legerregimenten gezongen en later door supporters van o.a. West Ham en Aston Villa die versies maakten naar hun eigen clubkleur. De Noord-

Londense voetbalclub Arsenal FC (toen nog in geel spelend) zongen het als strijdlid op weg naar de cupfinale op Wembley.

Het lied werd in aangepaste (rugby) vorm eind jaren '70 door Claverdon RFC geïntroduceerd bij REL. De club uit de buurt van Birmingham waren jarenlang te gast in West-Brabant waarvan o.a. een rood-wit geverfde piano als aandenken in het clubhuis werd achtergelaten.

Al die aandacht levert hem een bijzonder titel op, hij eindigt in 1986 als eerste in de verkiezing van de Gay Krant en mag zich een jaar lang Mr. Gay noemen, toch een leuke titel voor een hetero rugbyer die samenwoont met Sandra. Waar hij in 1985 nog in een ‘mannenfilm’ te zien is daar mag hij in 1987 met een paar van de beroemdste en mooiste Nederlandse actrices het doek delen. In de Veronica Tv-serie ‘Gemene Verhalen’ speelt hij een bokser en belandt met Sylvia Millemann in bed en in zijn 2e speelfilm ‘Een maand later’ staat hij op de aftiteling met Monique van der Ven en René Soutendijk. In deze succesvolle film heeft Sep de eer

Soutendijk, de natte droom van menig rugbyer sinds haar optreden in ‘Spetters’, van achteren te nemen. Soutendijk herinnert zich de fijne sfeer nog en mag het toeval zijn dat een kleinzoon van haar nu bij de Amstelveense RC in de jeugd speelt?

Het acteren blijft trekken en Sep gaat eind jaren '80 bij Toneelgroep Amsterdam (TGA)

aan de slag. Hij speelt o.a. in Griekse drama's met grote acteurs als Pierre Bokma en Kitty Courbois en onder leiding van regisseur Gerardjan Rijnders. Toch blijft hij een ‘edelfigurant’, zonder toneelopleiding en niet echt het talent. Alhoewel hij van het theaterleven op zich geniet, hij logeert vaak in Amsterdam als daar gespeeld wordt en maakte 's nachts de kroegen onveilig na de voorstellingen, ziet hij toch wel de duidelijke tegenstellingen tussen zijn twee passies. De eenlingen op het toneel, de vluchtige kennismakingen tijdens opnames voor films of series tegen de teamgeest en vriendschappen voor het leven op het rugbyveld.

Zijn laatste rol is in de film ‘Windgroei’ in 1994. In dit sfeervolle relatiedrama van regisseuse Frouke Fokkema met prachtig camerawerk van Gerard Vandenberg speelt Sep een ‘mooie boerenjongen’ en is prominent in beeld tijdens een groot dansfeest dat in de buurt van Slot Loevestein wordt gefilmd. Een spetterende scene met Ellen ten Damme zit er deze keer niet in. Na Wildgroei is Sep wel klaar met toneel, reclame, film en tv. Rugbyen blijft hij nog wel en tot 2007 speelt hij in het eerste van The Wasps, maar op zijn 46e is zijn lichaam het zat.

Met het stoppen van Van Kampen speelt er tientallen jaren geen Sep meer op het hoogste niveau, totdat.... Inderdaad Sep Visser, jongere broer van Tim en zoon van RC Hilversum-icoon Marc een winger én vernoemd naar.... de ‘mooie boerenjongen’.

Doedelzak

GEEN ZEE TE HOOG

Al meer dan 20 jaar wordt er eens per jaar op het strand van Ameland rugby gespeeld, het grootste Beachrugbytoernooi ter wereld. Sinds 5 jaar wordt er op Goeree-Overflakkee met het ovaal gebald door E.F.R.C. Eilanders en een brug verder bij RC De Westhoek op Schouwen-Duiveland. Maar Flakkee is sinds 1964 met de ‘bewoonde’ wereld verbonden door een brug en Schouwen-Duiveland een jaar later. Echter in een niet zo ver verleden moest er echt met de boot worden gereisd voor de rugbycompetitie en wel naar het eiland Texel.

De eerste voortekenen voor rugby op het grootste Waddeneiland dateren van 26 mei 1974. De voetbalafdeling van Sport Vereniging Texel organiseert een demonstratiewedstrijd tussen de Adelborsten uit Den Helder (AORC) en de RC Kinheim uit Heemstede. Met de opbrengst hopen de voetballers de verbouwing van 4 kleedkamers te bekostigen. In een aankondiging in de Texelsche Courant staat met nadruk; ‘Het gaat om puur vermaak, het is niet de bedoeling om op Texel de rugby-sport te introduceren.’ De uitslag is niet bekend.

Na deze eerste kennismaking met rugby duurt het 4 jaar voor er weer met de ovalen bal wordt gegooid op Texel. Joop Stoop van Alkmaar vertelt; ‘De eerste keer dat wij er met Alkmaar heen gingen was in 1978 voor 'n demonstratiewedstrijd, bedoeld om de mensen op het eiland te enthousiasmeren voor onze mooie sport. Op vrijdag 21 juli bleven de auto's in Den Helder en te voet gingen we de boot op. Aan de overkant werden we opgewacht door Rob, hun grote prop. Met z'n allen in zijn busje naar het speelveld naast het Dorpshuis De Beijenkorf in Oosterend. Daar aangekomen eerst nog met 'n kruiwagen stenen van het veld geruimd (...) en koeienstront geschept! Langs de lijn stond heel veel volk. Wij dachten natuurlijk dat ze allemaal op het rugbyspektakel afgekomen waren. Maar tijdens de rust werd er 'n grote luchtballon opgelaten, en dat verklaarde de grote belangstelling. Want toen de ballon aan de horizon steeds kleiner werd, vertrok ook het meeste publiek! We speelden overigens tegen Den Helder.

Gezocht jongens vanaf
± 16 jaar voor een op te
richten **rugby-club**. Inl. C.
Jongejans, tel. (02225)
275, na 19.00 uur.

Het zou nu weer 3 jaar duren voor rugby vaste voet aan de grond kreeg op Texel. Alkmaar-speler Cor Jongejans kreeg begin 1981 een baan bij een garage op Texel en verhuisde vervolgens naar het Waddeneiland. Cor was er in 1978 nog niet bij, maar werd later lid van de Alkmaarse door zijn broer Marco die er in 1978 wel bij was maar zich alleen nog een erg goede 3^e helft kan herinneren. In februari 1981 plaatste Cor Jongejans twee advertenties in de Texelsche Courant om genoeg spelers bij elkaar te krijgen om een echt rugbyteam op te richten. 15 vooral jonge mannen, reageerden en hij nodigde ze bij hem thuis uit. Er bleek genoeg animo te zijn en dus werd RC Overzee ter plekke opgericht.

In eerste instantie trainen de nieuwbakken rugbyers in de duinen waarbij ook broer Marco met wat jongens van Alkmaar

komen helpen. ‘Wij werkten in de bouw in Amsterdam en dan reden we na het werk naar Den Helder, pakten de veerboot en trinden met de jongens. We moesten er wel voor zorgen dat we op tijd klaar waren, want om half 10 ging de laatste boor terug.’ Dit was natuurlijk niet vol te houden dus na een aantal keer moesten de Texelaars het zelf doen en omdat de training in de duinen voor de zware mannen steeds meer energie kost ,blijven er vooral lichte en jonge jongens over. Veel zijn net 18 jaar of nog jonger. Twee van die jongeren zijn de 18-jarige boezemvrienden Marlon Paul Bruin en Kees Kok. Zij raken al snel met het rugby-virus besmet.

Het eerste wapenfeit van de rugbydebutanten is een 7’s toernooi bij oprichter Jongejans’ club Alkmaar. Twee maanden na de eerste training, op 26 april, treden precies 7 Texelaars aan in geleende shirts van de organiserende club. Er worden 3 wedstrijden gespeeld én verloren, maar in het laatste duel tegen Haarlem weet Kees Kok wel de eerste try te scoren. Na een uitbundige 3e helft en een lange reis naar huis heeft Kok de puf niet meer om de trap op te lopen en moeten zijn ouders hem helpen naar zijn slaapkamer. Van de gemeente krijgt de nieuwe club weinig hulp, die kijkt de kat behoorlijk uit de boom. Gelukkig kan de nieuwbakken club terecht bij voetbalclub SVC De Cocksdorp, maar alleen de palen hè. Improviseren is een talent dat vele rugbyers eigen is, zo ook de mannen van RC Overzee. Er worden een aantal hoge dennenbomen gekapt, van schors ontdaan en bij thuiswedstrijden worden die zo goed en zo kwaad aan de voetbaldoelen vast gemaakt. Een logo heeft de club nooit gehad, maar ze speelden in groen-zwarte shirts naar het motto; Groen – Zwart, Texel in mijn hart.

Afdeling Noord-West 2 Seizoen 1981 - 1982

AAC 4	(Amsterdam)
Ascrum 3	(Amsterdam)
Cas 3	(Castricum)
Haarlem 4	(Haarlem)
Overzee	(Texel)
RUSH 2	(Schagen)
Smugglers 2	(Velsen)
Vuurtoren 2	(Diemen)
West Friesland 3	(Hoorn)

De allereerste thuiswedstrijd in de competitie is meteen een groot succes. Smugglers 2 uit Velsen-Noord wordt door de snelle en wendbare jongens van Overzee met 28-4 verslagen op 27 september. En ook het tweede duel op eilandbodem verloopt goed. Haarlem 4 gaat met een 4-4 gelijkspel terug de boot op. Daarna volgen er wel 2 nederlagen voordat de competitie door slecht weer van eind november tot eind februari stil ligt.

Marlon is met zijn punkkapsel een opvallende verschijning op het veld. Hij heeft een lichte baan in zijn opgeschoren haar geleverd in de vorm van een pijl en zijn bijnaam is al snel Fazant. Als ze een keer in Hoorn spelen brult één van de West-Friezen ‘Pak die borstel’ en zo heeft Bruin een tweede bijnaam.

Maar lang niet alle Texelaars hebben elke keer zin in de boottocht van een half uur en daarna nog de rit naar Schagen, Haarlem of Amsterdam van een uur en een kwartier. Dit lost Cor Jongejans op door zijn broers en zwagertjes over te halen te komen rugbyen voor Overzee. Broer Marco was vlak na de oprichting van de Alkmaarse RUFC lid geworden en had de halve buurt enthousiast gemaakt voor rugby en later ook

3e helft met BBQ veranderd. Sep omschrijft de tour van twee weken dan ook als ‘zwaar’ maar geweldig’.

Als The Wasps in 1988 na slechts één seizoen op het hoogste niveau weer degraderen is het met de interlandcarrière van Sep ook snel gedaan. Alhoewel een aantal clubs uit de Ereklasse hem vragen over te stappen blijft Sep zijn cluppie trouw. Er zijn genoeg andere wingers in de Ereklasse die door de Bondscoach, de Amsterdamse garagehouder Dick Jansma, geselecteerd kunnen worden en ook de ‘vriendjespolitiek’ van de gevestigde clubs uit het westen helpt niet mee. De interlandloopbaan van Sep duurt 11 wedstrijden.

Voormalig Oranje Fly-half Cris Gale kan zich Sep nog goed herinneren; ‘Een snelle, zeer atletische winger, die vooral afweek door het feit doordat hij lid was van een relatief laag geklasseerde rugbyclub, The Wasps uit Nijmegen. Ondanks 'aanbiedingen om bij Ereklasseclubs te komen spelen, hield hij vol bij zijn club te blijven, iets waar men tegenwoordig wat van zou kunnen leren. Het tekent zijn mentaliteit. Hij was het soort winger die je steeds tegenkomt, en waar je drie keer langs moest zien te komen als tegenstander. Hoewel ik meen dat hij als een soort lokale held in Nijmegen werd gezien - en gezien zijn bijbaan als herenmodel elke vrouw om zijn vinger kon winden stelde hij zich binnen de selectie juist bescheiden en leergierig op met een goed gevoel voor humor en respect voor de grote namen uit die tijd.’

OP HET WITTE DOEK

Maar ondertussen heeft Sep een nieuwe liefde leren kennen, het toneel. Met een vriend gaat hij een weddenschap aan om een tapdancursus te doen. Als Sep bij de derde les door de markante Vlaamse regisseur Eric De Kuyper wordt opgemerkt zal zijn leven wederom een andere wending nemen. Sep vindt De Kuyper maar een vreemde snuiter en het voorstel om in zijn film te spelen een verkapte flirt. Dat is niet vreemd, hij kreeg wel vaker zulke aandacht van mannen maar om in een film te spelen was wel nieuw. Toch nieuwsgierig neemt Sep het voorstel aan. Zijn debuut op het witte doek maakt Van Kampen in A Strange Love Affair die in 1985 uitkomt. Voor de opnames die o.a. in Engeland, Brussel en Den Haag worden gemaakt verblijft Sep gedurende een paar weken in een hostel in Scheveningen. A Strange Love Affair verhaalt over een lastige driehoeks-verhouding tussen een leraar, zijn leerling (Sep) en diens vader. Moeite met de zoenscenes heeft Sep niet, hij werkte daarvoor als klusjesman in het eerste homo-café van Nijmegen, het beruchte krakerscafé De Plak. Bovendien is hij dan al een tijdje model voor een kunstenaar die homo-erotische sculpturen en beelden maakt.

De in zwart-wit gedraaide film valt op door het sfeervolle camerawerk van de Franse cameraman Henri Alekan en wordt goed ontvangen. Foto’s van zijn modellenwerk worden opgestuurd naar een aantal castingbureaus en zo komt Sep in dienst bij Kemna Casting in Amsterdam. Hans Kemna is wel gecharmeerd van Sep en zo kan hij vaak audities doen. Maar niet alleen voor films, ook is hij af en toe te zien in TV-series en reclames.

Zijn eerste grote opdracht is een landelijke campagne van het beddenmerk Auping en zo zien honderdduizenden Nederlanders zonder het te weten een Nederlandse rugby-international op vrachtwagens over ’s lands snelwegen rijden. Ook is hij te zien in de eerste AIDS-campagne van Veronica en als stripper in VARA’s Nachtsow.

naar de Promotieklasse, maar dan is Sep tijdens de wedstrijden van District Oost al gespot door de keuzeheren van Oranje.

ORANJE

Eind 1983 wordt Sep voor het eerst geselecteerd voor Nederland. Samen met Wasps-maatje Erik Brinkhoff zijn ze eerste spelers van de Nijmeegse ploeg die voor Oranje uitkomen. Hun talent moet wel opmerkelijk zijn want The Wasps spelen dan nog in de Eerste Klasse Zuid, het 3^e niveau in Nederland. Sep's debuut op is 5 november 1983 als Nederland in Arnhem met 6-6 gelijk speelt tegen België. Sep weet nog dat het kippenvel op zijn armen stond bij het spelen van het Wilhelmus.

In het team spelen ervaren rotten als William van Altena, Kees Koemans, Michel van der Loos, Mark Visser en George de Vries. De voorwaartsen moeten wel even wennen aan Sep; "Zo'n boertje uit Nijmegen en dan ook nog zo'n mooi-boy op de Wing dat moet wel een homo zijn".

Uit in de Zweedse hoofdstad Stockholm weet Sep op 5 oktober 1985, uit de mooiste actie van de wedstrijd, zijn eerste internationale try te scoren. In Rugbynieuws wordt de winnende try zelfs in een tekening uitgelegd; 'Van een aanvallende scrum op de 22-meter-lijn ging de bal snel naar eerste center Joost Takken (Ascrum). Hij maakte een dummy-scissors op zijn tweede center Paul Hengeveld (NFC) en deed dat ook met fullback Rien Kroezen (Ascrum), die meekwam in de driekwartlijn. Met de tegenstanders volledig op het verkeerde been werd de bal naar wing Sep van Kampen (Wasps) gespeeld die in de hoek scoorde.'

Zijn mooiste interlandherinnering heeft Sep aan de ontmoeting met Portugal op 24 maart 1984 in de Portugese universiteitsstad Coimbra bij Porto. Het is de beslissingswedstrijd in de C-poule en het stadion zit al redelijk vol als de teams hun warming-up doen. Het publiek leeft fanatiek mee met de Portugezen die Oranje ruim de baas zijn met 21-3. Maar de hele beleving, alsook het diner na de wedstrijd en de goede sfeer met de tegenstander maken het een geweldige belevenis voor de Nijmegenaar.

AMERIKA

In 1986 bestaan The Wasps 15 jaar en dat wordt o.a. groots gevierd met een tour naar de Verenigde Staten. Nijmegen heeft een stedenband met Albany sinds het einde van Tweede Wereldoorlog, toen de inwoners van de door Nederlanders gestichte stad in de staat New York de stad aan de Waal adopteerden.

Er waren nauwelijks verenigingen met een eigen clubhuis in Amerika en de teams verzamelden in sportsbars. Groot voordeel was dat er al meteen een biertje werd genuttigd, maar aangezien er altijd een paar laatkomers zijn is de kick off voor sommigen al behoorlijk vaag. Omdat Sep's maatje Erik Brinkhoff, eveneens een Winger, ook mee is, ziet het er tijdens de 7's demonstratiewedstrijdjes die ook gespeeld worden behoorlijk gelikt uit, tenslotte zijn zij de twee rapste spelers van Nederland en de Amerikanen zijn gek op het snelle spelletje. Na de wedstrijden, waar veel families op af komen, worden na afloop de koelboxen met bier en eten tevoorschijn gehaald en wordt het veld in een supergezellige

broertje Cor. Nico had alleen voetbal en tennis gespeeld, maar was al snel net zo gegrepen door het ovalen monster als de rest. Cor's zwagers, Joop en Henk Zut complementeren het kwartet legionairs en worden bij wedstrijden voorbij Alkmaar opgepikt met de bus van Ron. Joop en Henk zitten overigens net als een aantal Texelaars nog op school wat op de teamfoto uit 1982 goed te zien is, het lijkt wel een Colts-team.

*Teamfoto RC Overzee 1982: Boven: Ron Daalder, Ron Souwer, Marlon Paul Bruin, Joop Zut, Erik Schuurman, Ron van Robert Van Boven, Kees Kok, Andre de Geest
Onder: Nico Heerschap, Frans Stark, Paul Inpijn, Erwin van der Linde, Cor Jongejans, Mark Wijsman, André van de Geest en liggend Roland Hooijberg op de foto mist nog Jan Hottentot*

Tegenstanders kwamen maar wat graag naar Texel en maakten er vaak een mini-trip van. Dat was vaak in het voordeel van de Texelaars. De tegenstander werd vaak al op zaterdag met open armen ontvangen waarna de bezoekers tot in de vroege uurtjes gingen stappen in Den Burg om dan met een enorme kater door de fitte jongens van Overzee te worden opgewacht op het veld. Zo werd menig thuiswedstrijd gewonnen.

Joop Stoop van de Alkmaarsche RUFC kan zich nog een wedstrijd in 1983 herinneren. 'We hebben er ook nog 'n promotie/degradatie-wedstrijd gespeeld, Overzee – Alkmaar 2. En door 'n ongetwijfeld erg gezellige derde helft misten we de laatste boot naar het vaste land... Dus werd er ter plekke 'n visserskotter geregeld om ons naar de overkant te varen. Maar die vissersboot kon niet aan de kade komen, dus gingen we eerst in een klein sloepje over en moesten de meegereisde dames letterlijk de boot in getrokken worden.'

De legionairs uit Alkmaar en Heerhugowaard (gebroeders Zut) speelden maar af en toe mee bij de 'thuiswedstrijden' op Texel maar Marco was blij dat zijn broer Cor genoeg ruimte had thuis want de 3^e helft duurde nog wel eens langer dan de laatste boot naar het vasteland toeliet en dan bleef het nog lang onrustig in huize Jongejans voordat op maandagochtend de eerste boot werd genomen.

Voor de uitwedstrijden kon gelukkig gebruik worden gemaakt van een busje van Robert Aris van Boven en die zijn altijd een bron van plezier. Als er een Citroën Deux Chevaux werd ingehaald gooiden de jongens brood naar de 'lelijke eend'. Maar de lange reistijd zorgde af en toe ook voor onverwachte taferelen. Een wedstrijd tegen RC RUSH 2 wordt afgebeeld terwijl het team al op de veerboot zit. Als de Texelaars uiteindelijk in Schagen aankomen wordt er ondanks een volledig ondergelopen veld besloten toch te spelen omdat het anders zo sneu is voor de bezoekers.

Overzee – Castricum 3 seizoen 82-43 uitslag 46-22

Op 17 februari 1984 komt koploper Alkmaar 2 na een lange winterstop op bezoek in Cocksdoorp maar er heerst vlak voor de wedstrijd paniek. Niet alleen omdat Overzee maar 13 spelers blijkt te hebben, nee, één van de palen blijkt 'kwijt' te zijn. Het wordt op zijn 'Texels' opgelost maar de zware wedstrijd gaat met 10-52 verloren.

In april speelde een team van Overzee aangevuld door spelers van RC Den Helder tegen het Engelse West-End uit Newcastle. De wind speelde de thuisploeg parten in de 1e helft waardoor de Engelsen met 0-6 leiden. Maar na de rust was de 'Texelse Beer' los zoals de Texelsche Courant later verslag deed. De kwikzilveren jongeren liepen met gemak door de zware Engelse linies en pakte met 18-6 de winst. De coach van de bezoekers was zo onder de indruk van het spel van Overzee dat hij serieus overwoog of er een mogelijkheid was dat hij de Texelaars kon coachen in het nieuwe seizoen. Het zou echter anders lopen.

In het seizoen 1983-1984 eindigen RC Overzee op de 8^e plek in de Afdeling Noord-West 2. Met 7 punten uit 16 wedstrijden eindigen ze net boven Diemen 2 en Ascrum 3 maar die hadden aanzienlijk minder wedstrijden gespeeld. Slechts 3 keer wisten de eilanders te winnen. Op 10 augustus 1984 is er nog een groot feest maar daarna wordt het angstvallig stil. Een aantal jongens gaat van het eiland af om te studeren en ook nieuwe aanwas meldt zich sporadisch. Voor het nieuwe seizoen 1984 – 1985 kan geen team worden ingeschreven. Oprichter/voorzitter en manusje van alles Jongejans verhuist terug naar Alkmaar nadat hij zijn baan bij de garage is kwijtgeraakt en dat betekent het einde van RC Overzee.

De vrienden Marlon Paul Bruin en Kees Kok vertrekken naar Israël om in een Kibboets te gaan werken en daar ontmoet Kok zijn huidige vrouw met wie hij naar haar geboorteland Zweden verhuist. Voordat hij bij Overzee ging spelen was hij al gek van rugby en in zijn nieuwe vaderland gaat hij spelen bij Uppsala RFC. Ze spelen op het hoogste niveau en dat betekent reizen van soms wel 500 km of meer. Nadat de oudste kinderen worden geboren hangt Kok zijn kicken aan de wilgen. Maar hij blijft wel in contact met zijn Zweedse rugbyvrienden en vijf jaar geleden speelt hij op zijn 52^e nog met de Uppsala Old Boys tijdens een toernooi in Stockholm.

Enkele maanden geleden raakte hij tijdens een partijtje squash in gesprek met een Zuid-Afrikaan die in het dorpje Sigtuna, 5 km van waar Kees woont, een rugbyclub had opgericht en bood natuurlijk aan of hij hem kon helpen. Tja, het bloed kruipt.....

SEP VAN KAMPEN, MOOIE BOERENJONGEN IN ORANJE

Sep van Kampen is waarschijnlijk het toonbeeld van wat voorwaartsen een 'winger' noemen. Snel, eigenwijs en te mooi voor op het rugbyveld. En daarbuiten was hij ook nog model en acteur, maar hij speelde ook voor Oranje.

Sep wordt geboren in Leiden op 30 mei 1961 als middelste van drie jongens. Zijn vader doet aan gewichtheffen, is zelfs een paar keer Nederlands kampioen en via hem begint Sep op zijn 8^e met judo. Omdat hij te wild is voor de andere kinderen wordt zijn ouders geadviseerd dat het voor de jonge Sep misschien beter is een andere sport te kiezen. Op zijn 11^e verhuist hij naar Nijmegen om daar op internaat te gaan. Er zijn op het terrein van de Lindenhoutstichting genoeg sportmogelijkheden en Sep kiest al snel voor voetbal. Omdat hij fysiek, maar ook atletisch en snel is blinkt hij al snel uit op het veld en in de zaal. Als hij nog geen 16 is gaat hij begeleid op kamers wonen in de stad en via de LTS komt hij op het MBO waar hij een studie Middelbaar Sociaal Pedagogisch Onderwijs gaat doen. Als een studievriend naar Maastricht verhuist krijgt Sep zijn rugbyshirt maar moet wel naar de training gaan als tegenprestatie. We schrijven oktober van het jaar 1979, Sep is 18.

Sep in Oranje, geknield, 2^e van links voor de wedstrijd Nederland - Queensland (Aus) 26-1-1986

Op woensdag meldt Sep zich bij The Wasps op de Staddijk voor de training en is als zovelen meteen verkocht. The Wasps hebben dan 3 teams en Sep mag vier dagen na zijn eerste training meteen het veld in met Wasps 3 in de 2^e Klasse Zuid-Oost. Wasps 3 zit in de poule met illustere teams als De Leeuwen, Bartok en Grasshoppers, clubs die al lang niet meer bestaan. Maar zijn talent en vooral snelheid en fysiek worden al snel opgemerkt en aan het einde van het seizoen speelt hij met Wasps 1 in de 1^e Klasse Midden. Onder leiding van trainer Nico de Vries bouwen The Wasps aan een conditioneel en fysiek ijzersterk team. De loodzware trainingen van de oud-bokser betalen zich vaak in het laatste kwart van de wedstrijden uit als zijn pupillen meer lucht hebben dan de tegenstander.

Voor de broodnodige variatie spelen The Wasps regelmatig over de grens tegen in Duitsland gelegde militairen. De potjes zijn keihard en de Engelsen veel beter, maar vaak wordt in de tweede helft gemengd gespeeld en daar bouwen de Nijmegenaren weer veel ervaring mee op. De 3^e helften op de legerbasis zijn legendarisch.

The Wasps promoveren in 1985 zonder puntverlies

DE PADDENSTOEL VAN ALKMAAR

Alkmaar en Den Helder hebben een speciale band. Zo'n 40 jaar geleden, lagen er vaak grote marineschepen in de Helderse haven. Een van die boten, de Argonaut, had ook 'n rugbyteam aan boord. Van die marinemannen kregen wij Alkmaarders zwaar klop, iets van 130-0.

Over Den Helder gesproken, er waren toen 2 clubs. RC Den Helder en Adelborsten, voluit OARC, Officiëren en Adelborsten Rugby Club. Dat was 'n studenten-team van aspirant marine-officiëren. De derde helft was in het gebouw van het KIM, het Koninklijk Instituut van de Marine. Om daar na afloop goedkoop 'n biertje te kunnen drinken, moest je eerst door 'n soort paspoortcontrole.

Uit die tijd stamt ook het verhaal van 'De

paddenstoel van Alkmaar'. Terugkomend na een zware pot in Den Helder bedachten we dat we een souvenir moesten meenemen. We waren uit balorigheid de zware betonnen bewegwijzeringspaddenstoel van de ANWB achter in de kofferbak van de auto aan het laden toen er mensen voorbij fietsten die zich verwonderd afvroegen waar we mee bezig waren? 'Het zit zo, we hebben 'm per ongeluk aangereden, en moeten 'm nu meenemen als bewijs voor de verzekering'. Het klonk blijkbaar geloofwaardig genoeg... En nu nog steeds, tientallen jaren later, staat de paddenstoel te pronken voor de ingang van het clubhuis De Kangoeroe, het onderkomen van de Alkmaarse RUFC. Boefjes..., maar wel lief !!!

Geoffrey 'Goof' Put, Alkmaarse Rugby Union Football Club

*Ja, ik neem die gok en neem een abonnement van 4 nummers op Bier, Bloed & Modder en betaal tien Euro's**

Naam:

Adres:

PC & Plaats:

Land:

**Knip deze bon uit en stuur met € 10,- op aan:*

Bier, Bloed & Modder
P/a Bernhardtstraat 46
NL - 3248 AD Melissant

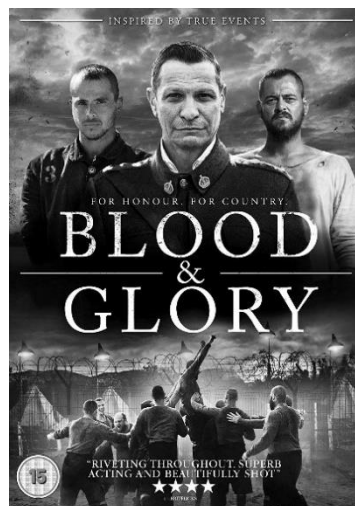
* Buiten Nederland 3 nummers voor € 10,- in verband met hogere verzendkosten

Modder & Bloed

Modder & Bloed, of Blood & Glory, is een Zuid-Afrikaanse film uit 2016 die speelt tijdens de Tweede Boerenoorlog rond 1901. De film volgt Willem Morkel, wiens vrouw en kind door de Engelsen worden vermoord. Hij raakt in krijgsgevangenschap op het eiland St. Helena onder de brute leiding van de Colonel Swanell. St. Helena, idd het eiland waar Napoleon in ballingschap stierf in 1821.

De film is losjes gebaseerd op het verhaal van Sommie Morkel die later voor het nationale rugbyteam van Zuid-Afrika zou spelen. St. Helena ligt op ca. 2000 km westelijk van Afrika dus de gevangenen konden in principe alleen 'in een kist' van het eiland afkomen. Colonel Swanell heerst met harde hand over de gevangenen, ondanks bemoeienis van Gouverneur Sterndale en zijn dochter Kathrine, die het voor de Boere opnemen. De Boere gevangenen krijgen de kans om het leven van één van hun kameraden te redden als zij een rugbywedstrijd zullen winnen van een team van bewakers.

Ze krijgen daarbij hulp van een Ierse gevangene die hun coach wordt. De training en uiteindelijke wedstrijd zijn mooie stukjes rugby en ook het ontstaan van de naam Springboks wordt nog even uit de doeken gedaan. De opnames van de natuur zijn prachtig en de dialogen prima in Afrikaans en Engels.

Er is tevens een mooie rol van de bekende zanger/acteur Bok van

Blerk, (die ook de titelsong zingt) wiens versie van het lied 'De la Rey' sinds jaar en dag uit volle borst wordt meegezonden als de Springbokken thuis spelen. Swanell wordt gespeeld door de Zuid-Afrikaanse acteur Grant Swanby en dat is niet zo vreemd want de Engelsen komen er niet best vanaf in deze aangrijpende rolprent dus was het niet verrassend dat er geen Brit te vinden was voor de rol. De film is buiten Zuid-Afrika nauwelijks bekend bij het grote publiek en doet denken aan Escape to Victory met o.a. Pelé en Bobby Moore of de Indiaase film Lagaan.

Blood & Glory is te zien op Amazon Prime of kan besteld worden op DVD via o.a. E-Bay en Bol.com

Naam: Henk Samson

Club: RFC Haarlem

Sinds: 2009

Ex(en): RC The Smugglers 1986-2008

Positie: Van alles; Hooker, Flanker, Blinde Wing, 2e Center.

Laatste functie: Fotograaf en videoartiest bij RFC Haarlem

Wanneer gezet: 2006

Artiest: De zaak bestaat niet meer, maar zat in de Jansstraat in Haarlem

Ontwerp: Peter Bakker van The Smugglers

Waarom: Het was een mooie tijd in het oude clubhuis, we maakten veel mee en dat wilde ik vastleggen

IN MEMORIAM HENK SAMSON

Aan het einde van de eerste Coronagolf overleed Henk Samson. Niet aan de gevolgen van het Covid 19 virus, maar hij stapte totaal onverwacht uit het leven.

Tegen Old Otlysians eind jaren '80

Henk begon eind jaren '80 bij The Smugglers in Velsen aan zijn rugby carrière. Hij was geen talent maar wel overal inzetbaar, zo speelde hij zowel als voorwaartse en back maar vaak als Hooker. 'Het was maar net met hoeveel man we weggingen en met wie.' Jean van den Broek weet nog dat hij zich erg thuis voelde tussen de

mannen maar dat zijn onvoorspelbaarheid niet alleen de tegenstander maar ook zijn medespelers nog wel eens in verwarring bracht. Wel was hij een echte koning van de 3^e helft en was er altijd wel iets met Henk loos. Legendarisch is het verhaal hoe hij met een meisje van de hooizolder afviel en vervolgens over de snelweg rende.

oor tot oor dat we het 40 minuten hadden volgehouden, geen punt hadden toegestaan en zelfs een bonuspunt zouden meenemen.

De tweede helft gaf toch een ander beeld, want na een minuut of 10 sloeg alle alcoholica bij de meesten toch in de benen en daar wisten de gastheren gebruik van te maken. En terwijl wij liepen te promileren begonnen de Friezen te profiteren van gemiste tackles, gezeur onderling en op de ref. Binnen 10 minuten scoorden ze twee tries en een conversie. Met een paar verse kiloknallers in de gelederen zetten ze bovendien onze pack keer op keer terug en pakten ze meer en meer de ballen uit de rucks. Het was nu zaak om door te bijten. 'Kaiser' besloot dat de 'Alte Meister' nu het voortouw moesten nemen en maakte een paar prima tackles waarmee hij inspiratie gaf aan de anderen. 'Wankele Willem' volgde zijn voorbeeld, Doedelzak gooide ziel en zaligheid tegen een paar enorme Pieren aan en Fonzie zorgde met een fantastische try-saving tackle ervoor dat Pier niet konden scoren. Met de allerlaatste krachten wisten we de tegenstander weer op hun eigen helft te houden.

Ouderwets 10 men rugby van scrum naar line-out en vise-versa zorgde ervoor dat we het gevaar tenslotte keerden tot grote tevredenheid van ons publiek. Het was tenslotte de onvermoeibare 'GVR' die onze 7^e en laatste try drukte na een karakteristieke bulldozer charge. Deze keer was de conversie van 'Manke' raak en de laatste minuten speelden we dan op ons tandvlees uit. Eindstand 17-35.

Kaiser deed zich na de wedstrijd nog even te goed aan een, in zijn eigen vet gestolde,

Afrikaanse worst

terwijl de eerste biertjes alweer tevoorschijn kwamen. Dick of the Weekend was 'Wankele Willem' die het begrip 'hangjongere' een nieuwe betekenis wist te geven. Na een bezoek aan diverse eet-thablisementen op het in kerstsfeer verkerende station van Leeuwarden namen we de Intercity terug naar Holland en was het een stuk rustiger dan op de heenweg. Toen ik uiteindelijk tegen half 7 op de kennel in Sassenheim aankwam was het nieuws van onze ongelooflijke overwinning ons al vooruit gereisd. Natuurlijk moest ik nog een uurtje vertellen van het 'Wunder fan Ljouwert' alvorens ik me nog bij mijn baas mocht melden voor een nachtdienst, die ik tenslotte slaapwandelen wist te volbrengen maar wel met een brede grijns op mijn gezicht.

Hoempa Hoempa! El Teñido

socioloog of gynaecoloog alhoewel voor die laatste studie wel enkele vrijwilligsters werden geworven.

Na enkele uren drankgelag, slechte zang en nog slechtere versiertechnieken bleek degene die ons had gewaarschuwd dat als 'de eerste wil dat we gaan slapen we allemaal gaan' zich slechts ondersteunt door ploeggenoten staande wist te houden en zo zijn nieuwe bijnaam 'Wankele Willem' kreeg.

Toen de door kou, lekkende luchtbedden, gesnurk en zure (kots)lucht geteisterde spelers in de gevriesdroogde kleedkamer wakker waren gemaakt was het tijd voor een Afrikaanse braai als ontbijt. 'Bokkie' had op traditionele wijze verse worsten bereid op een houtskoolvuur. Ondertussen druppelde de tegenstander binnen, tevreden dat hun list gelukt was; de Bassets naar de kloten laten gaan terwijl zij zich op tijd in hun bedje voorbereiden op de komende strijd.

Maar gelukkig kwamen de hulptroepen uit Sassenheimen kon manager 'Generaal Doedelzak' toch nog 14 man op het wedstrijdformulier zetten. We kregen met een gul gebaar een flanker van de tegenstander die spontaan omgedoopt werd tot Sietse. De gastheren rekenden zich al 5 punten rijker bij het aanzien van het merendeel geradbraakte Bassets en wilden dus gewoon 15 a side spelen en daarmee komen we eindelijk aan het begin van de wedstrijd.

HIER BEGINT HET WEDSTRIJDVERSLAG

Greate Pier had de kick-off, maar voordat de onpartijdige het beginsignaal kon fluiten moest er nog door twee Bassets hun Afrikaanse ontbijt buiten de lijnen uitgebraakt worden. Na een paar korte schermutselingen kreeg onze Grote Vriendelijke Reus de bal uit een ruck, bouncde één Fries van zich af, bouncde een tweede Fries van zich af, de derde tackelde al helemaal niet en voor hij, en wij, het wisten had hij de 1e try gescoord in de 2e minuut. Het gejuich van spelers en meegereisd publiek schudde de wijde omgeving wakker en toen 'Manke' na een snel genomen penalty een paar minuten later de tweede vijfpunter drukte gingen zelfs de meest benevelde spelers in een goed resultaat geloven. Coach 'Bokkebie' bleef echter aan het gameplan herinneren want 'De Gleuenvuller' schreeuwde zich schor langs de zijlijn terwijl de voorwaartsen wederom lijm aan hun handen hadden alhoewel die gezien de hoeveelheid knock ons niet altijd even goed werkte. Slechts door weer een snel genomen penalty van 'Manke' en onoplettende Friezen werd het 0-15. U mist de conversies, dat deden wij ook.

Greate Pier had weliswaar een overwicht in de vele scrums maar ondanks het brute geweld van de Grote Pieren hielden we stand en uit een prachtig door scrum-half 'Eénoog' en fly-half 'Manke' opgezette lijn wist laatstgenoemde zijn hatrick en ons bonuspunt binnen te halen. De list van ons management om de tegenstander te benevelen door onze adem werkte perfect vooral in de 1e rij. Afijn, bij rust leidden we met een comfortabele doch onverwacht ruime 0-25 (of 0-20) voorsprong.

Pier bleef sportief en Sietse werd vervangen door Durk terwijl we elkaar vol ongeloof aanstaarden met grijnzen van

Dit was overigens voor Henk uit de kast was gekomen. In het oude clubhuis van The Smugglers was Henk een innemend persoon, letterlijk en figuurlijk. Maar er zat wel een koppie op, zoals die uitwedstrijd in Delft dat hij het veld niet in wilde omdat hij een gigantische kater had. In zijn laatste wedstrijd voor The Smugglers tegen het altijd lastige Alkmaar zouden ze in de laatste minuut de nummer 8, Rene, pakken, maar Henk zwiepte door en kwam met zijn knie midden in het gezicht van de huidige trainer Franz Andriessen die daarbij zijn neus brak

In 2009 maakte Henk de overstap naar het 4 km verderop gelegen RFC Haarlem, de fusieclub van Kinheim en HBC. Henk wordt een bekende verschijning binnen de club zeker als hij vaste cameraman wordt. Hij steelt de harten van de kijkers als hij na het filmen van het 4e, 3e, 2e en de dames dan net dat ene biertje te veel had gedronken, wat dan goed te merken was aan het commentaar waar hij dan de laatste wedstrijd, die van het 1e team van voorzag.

Henk stond altijd voor iedereen klaar. Toen er een probleem was met woonruimte voor de buitenlandse spelers bood hij spontaan zijn woning ter beschikking aan, om zelf bij zijn vader in te trekken en die te verplegen. Trots als een pauw was hij vorig jaar toen Haarlem het Nederlands 7's team versloeg. En nadat Haarlem, mededoor zijn videobeelden zoals de staf hem vaak zei, opnieuw kampioen was geworden en promoveerde naar de ereklasse. Maar ook bij de mini kampioenschappen was hij van de partij om te filmen met hoed en gekke groene lange jas. Hij zal door iedereen gemist worden.

Henk was vanaf het eerste zaadje dat voor dit blaadje werd gepland begin 2018 erg enthousiast en wilde heel graag met zijn tattoo in het eerste nummer. Omdat we toen nog geen foto van zijn prikplaatje hadden werd het dus in dit nummer.

Op het YouTube kanaal *Rugby Movement* staan honderden filmpjes van Henk van o.a. Amsterdam 7's, Kwalleballen bij Smugglers en wedstrijden van RFC Haarlem. Maar ook clips van Ereklassewedstrijden en Henk speelt er zelf nog een stukje accordeon ook. Hiermee heeft Henk een mooi testament achtergelaten voor Rugby Nederland.

**Henk
Samson**

**22 Jan.
1968**

-

**19 Juni
2020**

**Ruck in
Vrede**

WAAR IS ONZE DWARSLAT?

Twickenham, Januari 1958

De wedstrijd Engeland – Wales op Twickenham in januari 1958 wordt in het westen van Wales op een speciale manier herinnerd. Tijdens de wedstrijd scoorde Terry Davies, full-back voor Wales, bijna de winnende penalty goal met een kolossale trap van zo'n 45 meter tegen de zware wind in. Zijn poging haalde het net niet toen een windvlaag vlak voor de palen ervoor zorgde dat de bal zijn momentum verloor en via de lat het veld weer in stuiterde. Maar zijn misser zorgde wel voor een bijzonder incident tijdens dat weekeinde.

Later die avond namelijk werd in het centrum van Londen een plan uitgebroed door een jonge supporter uit Wales. Geholpen en ook een beetje opgejut door de broer van zijn verloofde, die in het vlak bij geleden Ealing woonde, ging de Welshman in de vroege uurtjes van de zondagochtend terug naar Twickenham, klom over de hekken en slaagde erin om de dwarslat van het 'verdoemde' doel aan de noordzijde van het veld af te zagen. Tijdens de 20 minuten durende operatie werd de lat in drie stukken gezaagd voor hij later die dag in het diepste geheim werd meegesmokkeld over de A40 naar West-Wales.

Terry Davies kickt voor Wales

Op weg naar huis stopte de 'heimelijke houtbewerker' uit het zuiden van Prembrokehire in een café in de Cotswolds voor enkele versnaperingen. Puur toevallig, was Terry Davies ook gestopt in hetzelfde café terwijl hij op weg was naar zijn huis in Bynea net buiten Llanelli. De grappenmaker vertelde prompt zijn verhaal aan Terry en wist hem over te halen de aandenkens te signeren.

De toenmalige secretaris van de Engelse Rugby Football Union (RFU) was Kolonel Frank Prentice, die het nieuws van het incident op maandagmorgen bekend maakte aan de pers. Het verlies op een sportieve manier ondergaand, voegde hij toe dat de RFU voorzieningen had getroffen om de lat te vervangen. Het was op dat moment dat Terry Davies ingreep. Davies, bleek namelijk houthandelaar te zijn en bood aan de dwarslat te vervangen. 'Als het de knaap verder uit de problemen houdt', vertelde hij de Western Mail, 'wil ik maar al te graag de lat vervangen.'

**Bier, Bloed & Modder, je
leest hem in één ruck uit**

OP TIENERTOUR NAAR GREATE PIER

In het seizoen 2016 – 2017 speelde RC Greate Pier in de 4e Klasse Noord-West. Dat betekende dus een echte 'interland' voor het DRIEm-Team van RC The Bassets in Friesland.

Aangezien het busbeleid van The Bassets dusdanig aangescherpt was moest er worden uitgekeken naar een andere manier van transport. Een folder van drogisterijketen Kruidvat bood uitkomst, want die had een spookkaartjes-actie. De (sterke) drank kwam al snel op de ietwat klein uitgevallen tafeltjes (klachtenformulier naar de NS verstuurd) en terwijl Schiphol, Amsterdam Zuid, Almere Buitenste-Buitenbos en Lelystad-Verweggistan voorbij vlogen schalde het Hoempa Hoempa en ons clublied talloze keren door de coupé.

Bij Zwolle waren alleen de doorgewinterde treinreizigers over en bij Hurdegaryp hadden we de coupé voor ons zelf. Alle goede voornemens waren met absint weggespoeld en werd Captain Morgan tot aanvoerder uitgeroepen. Dus toen we bij Leeuwarden aankwamen zat de stemming er goed in.

Coach Rick 'Bokkebie' wilde niets aan het toeval overlaten en was per luxewagen vooruit gereisd, had de sleutel van de slaapaccommodatie in ontvangst genomen, om daarna alvast een slokje te nemen op de goede afloop. De treinreizigers, nu in meer of mindere staat van dronkenschap, wisselden drank en verhalen uit met de coach en vervolgens werd snel koers gezet richting centrum. Als eerste stuiten we op een bushalte alwaar een verkeerde Kung Fu kick voor een voortijdige blessure zorgde en toen een verkeersbord de aandacht van de lokale bromsnor trok bleek dat bord nog aan de 5 meter lange paal vast te zitten die we natuurlijk hulpvaardig als we waren naast het bushokje terug planten.

Als ik U vertel dat we na een uur zoeken en SMS'en een verloren speler gewoon twee tafels verder ontdekten waar hij de hele tijd had gezeten begrijpt U de staat waarin de verkenner van Greate Pier ons aantrof. Het bleek dat de 'vijand' ons in de val van het Ruiterskwartier had gelokt. Na wederom een oponthoud met de sterke arm, een korte maar doldwaze rit met Taxi Jelle en een vriendschappelijk onderonsje met enkele Libische en Palestijnse vluchtelingen belanden we tenslotte in een studentencafé alwaar de shotjes gretig aftrek vonden.

Het vrouwenvolk had al snel in de gaten dat niet elke man in overhemd en stropdas studeert voor advocaat,

CANON

Op mijn klamme, schuimrubberen matje, kijkend naar het plafond, zag de wereld er anders uit. De gaatjes in het dak van de tent glinsterden als sterren aan de hemel. Gelukkig was het droog. Met een flinke plensbui zou het geheid hopen zijn geweest. In de verte dreunde muziek op de vlagen van de wind. De heftige vrijage van de twee gebodypaintede leeuwinnen, opgezweept door het hitsige publiek, dansend op de statafel die een vrijwilliger op een doordeweekse avond handig met zijn figuurzaag en verstekbak rondom één van de pilaren in de feesttent op maat had geknutseld, kon ik maar moeilijk van mijn harde schijf wissen. Eén ding was zeker: mijn dochter zou ik hier nimmer alleen naartoe sturen.

Plots zwaaide de tent open. Onze center hing laveloos met een arm tegen de tentstok naast de entree. In het maanlicht met zijn felgekleurde circusjas en zijn grijzende hoofd schuin naar beneden leek hij sprekend op Eddy Wally. Of hallucineerde ik ondertussen van de slaap? Minutenlang bleef hij doodstil staan, zijn ogen de tijd gunnend om aan de donkerte te wennen. Toen draaide hij zich weer om en verdween naar buiten. Het zweet liep over mijn stramme rug. Jezus, wat had ik een spierpijn. Die wedstrijd tegen de Godfathers had me de das omgedaan. Afgedroogd waren we. Wat was dat ook voor een idioterie? De eerste wedstrijd vroeg in de ochtend en de laatste laat in de middag. Nog een mazzel dat we er een partijtje tegen Moskou tussendoor hadden kunnen regelen, anders hadden we er morgen nog drie gehad. Het idee alleen al.

Eddy Wally piste zacht tegen de zijkant van de tent. In de verte stopte de muziek. Aan de andere kant van de tent jengelde een mobiel. Niet één keer, maar een keer of vijf. Zijn eigenaar apneude er geluidloos doorheen. Telkens wanneer het krenge ophield, snurkte hij weer vrolijk verder. Iedere tent op dit weijtje had wel een snurker. Snurken was van alle tijden. Ik had het zuur van de barbecue. Twee hompen vlees en een emmer garnituur. Daar was Eddy weer. Hij speurde de tent af, strompelde twee stappen naar binnen en zakte aan het voeteneind van wat vermoedelijk zijn slaapzak was ineen. Weer zette hij zichzelf minutenlang in dezelfde stand. Dit keer op handen en knieën. Daarna liet hij zich voorzichtig op zijn zij zakken en frommelde met een hand zijn circusjas open.

De telefoon ging weer over. Was dat eigenlijk wel over gaan? Met die slimme telefoons van tegenwoordig, kon je er geen pijn op trekken. Misschien waren het wel sms'jes. 'Welkom in België. Bellen kost 55ct p/m.' Misschien een lief berichtje van zijn vrouw? 'LUF JOE' Of een geil berichtje van zijn maîtresse. 'SX Sgatje'? Of van allebei? Hmm, vrijende leeuwinnen.

Twee Fransen wensten elkaar drie tenten verderop lachend een goede nacht. De dag kreekte. Eddy trok zijn jas half over zijn schouder en besteed in slow motion zijn slaapzak. Iemand offerde laatst om een canon van de Bredase Rugby Club op te zetten. Hij hoorde daar zeker ook in: de man die nooit naar huis wilde Dendermonde zou daar trouwens ook zo in kunnen. Het toernooi waar alleen de snurker sliep.

Ik weet zeker dat veel mensen in Wales willen weten wie de joker was, maar ik hoop dat dwarslatten niet blijven verdwijnen na internationale wedstrijden en dat er van mij verwacht wordt dat ik ze telkens zal vervangen. Dat zou nog wel eens kunnen leiden tot mijn faillissement.'

Uiteindelijk begon het geweten van de grappenmaker en zijn samenzweerders te knagen. Ze hadden gedacht dat hun streek snel zou worden vergeten, maar zo'n incident had nog nooit plaatsgevonden op Twickenham en toen de gerespecteerde criticus en rugbyschrijver, Bryn Thomas, hen adviseerde om een excuusbrief te schrijven aan de RFU, wilden ze maar al te graag schoon schip maken. Een aantal dagen na de grap besloten ze Kolonel Prentice te schrijven. De daders van de geslaagde streek werden ontmaskerd als Fred Mathias, de kampioenjockey van Wales, zijn aanstaande zwager, Brian Attewell uit Ealing en hun vriend Brian Morris. Zo werd de schuld gedeeld door een Engelsman en twee Welshmen en gelukkig bleef het daarbij.

Tot de dag van vandaag heeft één van de gesigioneerde delen een ereplaats in Mathias' stamkroeg in Pembrokeshire. De dwarslatrover overleed in 2005.

Fred Mathias, rechts, toont zijn deel van de meest fameuze dwarsligger in Wales

Vertaald uit het Engels 'Where's our cross-bar?' uit het boek Rugby's Strangest Matches van John Griffiths

**Altijd op zoek naar,
Clubbladen, Tourboekjes,
Jubileumuitgaves, Folders,
Lustrumboeken,
Liedbundels,
Posters enz**

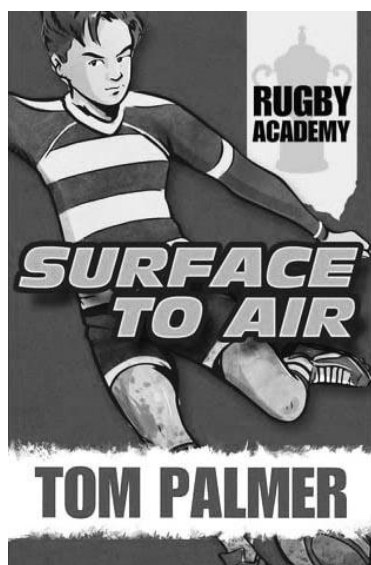

*op papier
of digitaal*

Rugby is in de Angelsaksische wereld natuurlijk veel groter dan bij ons en dat zie je op elk vlak. Zo zijn er een aantal leuke boeken voor kinderen die over rugby gaan en zeker ook voor onze kinderen van groep 7 van de basisschool tot de brugklas een aanrader zijn. Zeker nu Engelse les al vanaf groep 7 op het lesrooster staat. *Bier, Bloed & Modder* bespreekt er drie.

Surface to Air

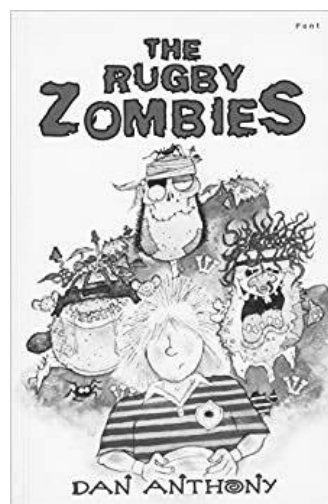

Rory is met zijn team Borderlands U15 in Toulon voor het Europese School Rugby Toernooi. Maar kunnen Rory en zijn teamgenoten zich genoeg concentreren? Borderlands is een boardingschool voor vooral kinderen van Royal Air Force personeel en juist tijdens dit belangrijke toernooi helpt de RAF om de belaagde hoofdstad van de

Centraal Afrikaanse Republiek van bevoorrading te voorzien. De spanning neemt in de Zuid-Franse badplaats en marinehaven alleen maar toe als de spelers van het Russische Baskov meesters in psychologische oorlogsvoering blijken en regelmatig 'Spaznyit' (een Surface to Air' raket) naar de spelers van Borderlands roepen. En dan is er nog het gedrag van de captain, Jesse, die ruzie zoekt met zowel de Russen als zijn teamspelers. Kan Rory zijn hoofd erbij houden als hij de belangrijkste penaltykick uit zijn carrière moet nemen? *Surface to Air* is het tweede deel van de *Rugby Academy* trilogie van Tom Palmer. Palmer is een zeer divers kinderboekenschrijver. Hij behandelt thema's als vluchtelingen, slecht zien, gevechtsvliegers en dus ook rugby. Naast Rugby Union schreef hij ook een serie kinderboeken over Rugby League getiteld 'Scrum'.

The Rugby Zombies

Arwel is 13 jaar en woont in -Zuid-Wales. Zijn vader was een groot speler voor de lokale club Aberscary en de vriend van zijn oudere zus Tania is de lokale rugbyheld. Rugby is sowieso religie in Aberscary net als de rest van Wales. Maar Arwel wordt niet gekozen voor zijn team, want Arwel twijfelt. Een weddenschap met zijn beste vrienden Glen en

Martin leidt tot een bizarre ontmoeting in de bossen buiten zijn dorpje met.... 14 rugby zombies! Dan Anthony is de schrijver van deze vermakelijke combinatie van rugby en zombies, twee populaire genres bij de jeugd. Dit is het eerste deel van een trilogie waarin de scriptschrijver voor kinderprogramma's van BBC Wales en SC4 onder andere op zijn ervaringen opgroeiend op een

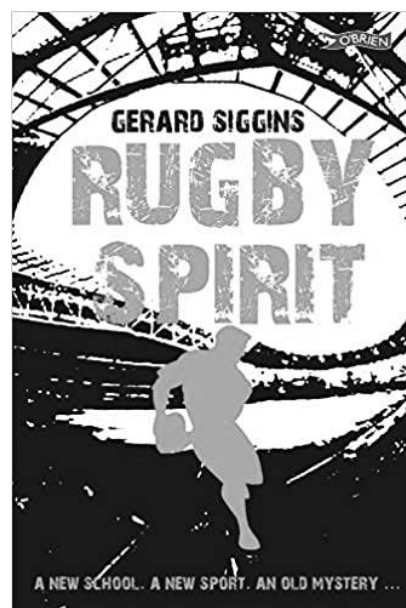
kostschool teruggrijpt.

Wat willen de zombies van Arwel? En kan dat vreemde meisje dat hem ineens leuk vindt, Beth, hem daarbij helpen? Anthony heeft een leuke manier van schrijven waarbij de twee genres naadloos in elkaar grijpen en een avontuurlijk verhaal opleveren.

Rugby Spirit

De Ierse sportjournalist Gerard Siggins bouwde al een reputatie op als schrijver van boeken over cricket en rugby waaronder een boek over rugbytempel Lansdowne Road. Met de serie voor jongvolwassenen Rugby Spirit serie verkocht hij al meer dan 65.000 boeken over de belevenissen van Eoin Madden. In het eerste deel, Rugby Spirit, gaat Eoin naar een nieuwe (boarding) school in Dublin waar rugby de belangrijkste sport is. Thuis in Ormondstown in de buurt van Limerick speelde hij Gaelic Football en het feit dat zijn opa één van de beste rugbyers ooit was op zijn nieuwe school helpt niet echt mee. Als 'boertje' is hij natuurlijk ook het mikpunt van de school pestkop die ook nog eens de captain van het 1e rugbyteam is. Maar Eoin krijgt hulp uit onverwachte hoek en ook het geheim van zijn opa wordt uiteindelijk onthuld.

Rugby Spirit is het eerste deel van tot nu zeven boeken waarin Siggins niet alleen de basisregels voor rugby op begrijpelijke wijze uitlegt voor de jonge lezers. Hij beschrijft ook belangrijke veranderingen in het leven van een tiener zoals loyaliteit, groepsgedrag en natuurlijk de kameraadschap die bij rugby hoort. De avonturen op Castlerock College worden hoog aangeschreven in de Ierse pers en ver daarbuiten.

Alle drie deze boeken en nog veel meer (kinder)boeken over rugby zijn te koop op Amazon.com, ook als E-boek.